

«Бо Я знаю ті думки, які маю про вас, - говорить Господь,

- думки спокою, а не на зло, щоб дати вам майбутнє та надію»

(Єремії 29:11)

Я думаю, мій шлях до Бога почався ще до мого народження. Господь контролює, направляє і веде мене Своїм шляхом.

Так сталось, що через кілька років після мого народження в чудовому маленькому містечку на Львівщині, мої батьки переїхали в Хмельницьку область, у м. Дунаївці, хоча в цьому місті у нас не було ніяких родичів і знайомих.

І тут пройшло моє дитинство, котре нічим особливим не відрізнялось від дитинства моїх ровесників. Я добре навчалась, була активною і розвинутою дівчинкою, практично ніколи не скаржилась на здоров'я.

Ніхто і ніколи не розповідав мені про Бога. Мама мала гарну роботу, де її поважали. Вона по можливості приділяла мені увагу, але відповідати на всі мої запитання у неї не вистачало часу, та й сама вона ще тоді не задумувалась над питаннями віри в Бога. Але вже з дванадцяти років у мене виникало багато запитань: «Звідки я прийшла? Що буде зі мною, коли я помру?». Я ніяк не могла повірити в те, що після смерті десь зникну. Не може бути, щоб моє єство просто раптово перестало існувати. На ці та інші запитання ніхто мені не міг дати задовільної відповіді. Я читала багато книг, запитувала у дорослих, але ще більше заплутувалась.

